

5. navadna nedelja
Pirniče, 10. februar 2019
»Poklicani in poslani!«

Dragi bratje in sestre!

Božja beseda, ki nam je danes ponujena v razmislek govori o klicu; o vabilu, ki ga Bog polaga v srce človeku, da se ta nanj odzove, sprejme poslanstvo s katerim ga Bog pošilja v svet in ga po svojih močeh poskuša izpolniti. Ko v Cerkvi uporabljamo besedo »poklic« imamo v prvi vrsti v mislih »duhovne poklice« - redovnike, redovnice, misijonarje in duhovnike. Vendar bi bili v veliki zmoti, če bi mislili, da drugi ljudje niso poklicani v poklic, ki ga opravljajo. Že beseda »poklic« sama, govori o tem, da je človek k nekemu opravilu poklican, povabljen. Če v sebi odkrije ta klic in se nanj odzove, bo v življenju srečen, saj bo opravljal delo, za katerega je bil ustvarjen in bo kot tak izpolnil svoje poslanstvo. In ta zavest je osrečujoča. Ljudje, ki klic v tako ali drugačno poslanstvo hoté prezrejo, bodo v življenju nesrečni, saj bodo vseskozi čutili, da ne delajo stvari, ki jim je - kot radi rečemo - pisana na kožo.

V prvem berilu smo videli preroka Izaija, kako skozi skrivnostne preroške prisposode, pripoveduje zgodbo o tem, kako je spoznal, da ga Bog kliče k poklicu preroka in kako je na ta klic odgovoril. »Nato,« pripoveduje Izaija, »sem slišal glas Gospoda: 'Koga naj pošljem? Kdo bo šel za nas?'; Rekel sem: 'Tukaj sem, pošlji mene!'«

Vendar odločitev, da sprejme službo preroka še zdaleč ni bila tako enostavna, kot bi si morda mislili, če bi slišali le zadnji stavek: »Tukaj sem, pošlji mene«. Pred tem je bil tudi on v veliki stiski: zavedal se je svoje majhnosti pred Bogom, svoje grešnosti. Spraševal se je: »Kako bom, kot prerok, ljudi opozarjal na njihove grehe, če sem tudi sam, kakor oni, ubog grešnik?« Vendar ga Bog ni pustil predolgo v dilemi. »Tedaj je priletel k meni eden izmed serafov« pripoveduje Izaija »in v svoji roki držal žerjavico, ki jo je bil s kleščami vzela z oltarja. Dotaknil se je mojih ustnic in rekel: 'Glej, tole se je dotaknilo tvojih ustnic, tvoja krivda je izbrisana, tvoj greh je odpuščen'.«

Bratje in sestre. Tudi marsikdo od nas se pred sprejetjem tega ali onega poslanstva čuti nebogljenega, šibkega, nesposobnega za naloge, ki jih tako poslanstvo postavlja pred nas. Kar predstavljajte si mlada zakonca, ko spoznata, da sta spočela otroka: koliko veselja, pa hkrati nemira in skrbi to spoznanje poraja v njunih srcih: »Bova zmogla«, »Se bova znala prav odločati«, »Bova znala vzgajati otroka, ki nama je zaupan?« Ali mladega inženirja, ki mu zaupajo projektiranje velikega mostu: »Sem dovolj usposobljen, da sprejemem ta izziv«, »Bom dovolj previden pri izračunih, da bo

prečkanje mostu varno tudi za največje kamione«? Ali končno običajnega podeželjskega župnika, ko ga pokliče urednik tednika Družine in mu naroči naj napiše komentar za naslednjo številko. Koliko strahov in pomislekov. Vendar: zaupati moramo, da nas bo, če res želi, da sprejmemo to poslanstvo, Bog sam usposobil za to, da bomo temu poslanstvu kos. Bog od nikogar ne zahteva več kot to, za kar mu je dal primerne sposobnosti. Če se onesvestiš, ko vidiš kri, potem najbrž nimaš poklica za kirurga. Če imaš vrtoglavico boš težko pilot. Po drugi strani pa: če imaš rad otroke potem boš najbrž dober oče ali mati, ded ali babica. Če imaš usmiljeno srce boš dober socialni delavec, morda medicinska sestra ali usmiljenka. Če ti ni vseeno za tiste, ki se pogublajo v grehu, boš morda dober duhovnik.

Tudi apostol Peter, dragi bratje in sestre, se je ustrašil, ko se je zavedel pred kom stoji. A vendar je zaupal Gospodu, pustil vse in šel za Njim. In izkazalo se je, da je ravnal pravilno.

Zato, bratje in sestre, se tudi mi ne bojmo izzivov. Če jih je Bog postavil pred nas, nas je že v naprej pripravil nanje. In žal nam bo, če bomo nekoč spoznali, da smo stali pred njimi, pa si jih nismo upali sprejeti. Amen.